

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 358/2016
15.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Лидије Ђукић, председника већа, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ... (по занимању адвокат из ...), против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Петар Ивановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4724/15 од 19.11.2015. године, у седници одржаној 15.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4724/15 од 19.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 513/13 од 18.05.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете плати 18.423.000,00 динара са законском каматом од 15.03.2013. године до исплате, те да му плати и 200 евра по најповољнијем курсу на дан исплате, по ком Народна банка Србије продаје евро грађанским лицима и на динарски износ обрачуна затезну камату почев од 18.01.2013. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је предлог за одређивање привремене мере, забраном туженом отуђења, оптерећења и сваког другог располагања непокретношћу ближе означене овим ставом изреке, до потпуне исплате тужиоцу утуженог износа. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка од 174.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4724/15 од 19.11.2015. године, жалбе парничних странака су одбијене, као неосноване, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијама се не указује на друге повреде поступка, због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП. Ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је пред Опћинским судом у Сарајеву водио парнични поступак против банке, ради исплате динарских новчаних износа по три уговора, које је банка закључила са тужиоцем и његове две ћерке, у ком поступку је донета пресуда 20.06.2006. године, којом је одбијен његов тужбени захтев. Првостепена пресуда је потврђена одлуком Кантоналног суда у Сарајеву од 28.09.2012. године, па је тужилац изјавио ревизију, а поднео је и предлог за понављање овог поступка. Почетком 2013. године, тужилац је на основу усменог договора ангажовао туженог, као судског вештака економско-финансијске струке, да изврши вештачење, по коме је требало да изврши обрачун камате на динарске новчане износе по наведена три уговора, а који су се односили на орочена динарска средства, с тим што тужиочев уговор датира од 21.03.1977. године, а његове ћерке В. од 12.05.1989. године. Тужилац је туженом одредио задатак и околности на које је требало обавити вештачење. Дана 15.03.2013. године, тужилац је туженом, на име вештачења, платио динарску противвредност износа од 100 евра. Налаз и мишљење туженог тужилац није употребио у наведеном судском поступку пред Опћинским судом у Сарајеву, нити га је употребио у било коју другу сврху. Утужени износ од 18.423.000,00 динара, према наводима тужиоца представља материјалну штету коју је претрпео, а коју је он одредио на основу своје слободне процене, а износ од 200 евра представља удвојену капару, налазећи да је туженом 100 евра дао на име капаре.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев у целости, као неоснован.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете, за коју тужилац тврди да је претрпео нестручном израдом налаза и мишљења туженог, као судског вештака.

Појам материјалне штете утврђен је одредбом члана 155. Закона о облигационим односима, по коме штету представља умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист). Оштећени има право на накнаду како обичне штете, тако и измакле користи (члан 189. став 1. ЗОО), а за штету одговара онај ко другоме исту проузрокује, осим ако не докаже да је штета настала без његове кривице (члан 154. став 1. ЗОО).

Према наведеним одредбама, услови за остварење права на накнаду штете су – настанак штете, радња штетника (када се не ради о објективној

одговорности) и постојање узрочне везе између штете и штетне радње. Дакле, за основано потраживање накнаде штете неопходно је прво утврдити управо да је штета настала – било умањењем имовине, када се ради о обичној штети, било спречавањем њеног повећања, када је у питању измакла корист. Међутим, из утврђеног чињеничног стања не произлази, а тужилац, на коме је терет доказивања (применом члана 228. и члана 7. став 1. ЗПП), није доказао да је радњом туженог, његова имовина умањена на било који начин или да је због налаза и мишљења које је тужени сачинио, спречено увећане његове имовине.

Имајући у ово виду, Врховни касациони суд налази да нижестепени судови основано закључују да тужилац није доказао да је било којом радњом туженог трпео штету, а посебно не - да је претрпео штету у утуженом износу, па не постоји ни основ из члана 154. и 155. Закона о облигационим односима, за обавезивање туженог за накнаду штете.

Тужилац је од туженог тражио да му, као судски вештак, сачини налаз и мишљење којим ће извршити обрачун камата на динарске новчане износе по три уговора закључена са банком, а задатак и околности на које је требало обавити вештачење сам је одредио туженом. Тужени је сачинио тражени налаз и мишљење, а тужилац му је за ову услугу платио 100 евра у динарској противвредности. Околност што тужилац није био задовољан добијеним налазом, не значи и да је исти сачињен неправилно и нестручно, већ је тужилац био у обавези да то и докаже – да налаз није сачињен у складу са правилима струке, што је у конкретном случају изостало, па судови основано налазе да неосновано потражује повраћај средстава плаћених за израду налаза и то у двоструком износу, па је правилно и у овом делу његов тужбени захтев одбијен.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца, као неосновану, односно одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Лидија Ђукић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић